

УМНИЯТЪ МОМЪКЪ

Имало едно време единъ уменъ и трудолюбивъ момъкъ. Решилъ той да се жени. Научилъ се, че въ едно село имало три хубави и работни моми. Тѣ били дъщери на богатъ селянинъ. Вдигналъ се момъкътъ единъ день и право у момини. Посрещнали го много добре. Момитѣ се надпреварвали, коя по-хубаво да му послужи, коя повече да му хареса. Момъкътъ ги наблюдавалъ скришомъ. Харесали му и тритѣ и се чудѣлъ коя да вземе. Той открилъ на бащата на момитѣ, че е дошълъ да си търси невѣста.

— Харесвамъ, — казалъ момъкътъ, — и тритѣ ти дъщери. Една отъ друга сж по-хубави, умни и добри. Все пакъ искамъ да взема най-умната и досѣтливата. Ще ги по-моля да извършатъ по една работа и тогава ще кажа, коя харесвамъ за невѣста. Съгласенъ ли си да ми дадешъ тази, която харесамъ?

— Добре. Съгласенъ съмъ — рекълъ бащата. Той мислѣлъ, че момъкътъ ще избере най-голѣмата дъщеря, която била и най-хубава.

Тогава нѣмало електрическо освѣтление. Хората си свѣтѣли съ газови лампи. Такива лампи свѣтѣли и въ кжщата на тоя селянинъ. Въ всѣка отъ шестѣ стаи на голѣмата му кжща имало закачена по една лампа.

Повикалъ бащата най-голѣмата си дъщеря.

— Искамъ да запалишъ всички лампи, — казалъ момъкътъ.

Момата грабнала кутията съ кибрита и отъ стая въ стая запалила бързо всичкитѣ лампи — всѣка съ по една клечка кибритъ.

— Добре, — казалъ момъкътъ. — Нека сега дойде втората.

Бащата повикалъ срѣдната си дъщеря.

— Запали сега и ти лампитѣ, — казалъ момъкътъ.